

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 67 (767). СЕРЕДА, 7 ЧЕРВНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

ВЧАТЬСЯ КОМСОМОЛЬСЬКІ ВАТАЖКИ

П'ять днів у туристському таборі «Бірюсінка» тривав семінар перших секретарів райкомів комсомолу та секретарів комітетів комсомолу підприємств і учбових закладів, що користуються правами райкомів.

Учасники семінару заслухали доповіді секретарів обкому ЛКСМУ М. Д. Сиротюка, М. Г. Гайдамаки і Т. П. Лашевської та інших відповідальних працівників обкому, обмінялися досвідом виховної та організаційної роботи напередодні 50-річчя Великого Жовтня.

Перед учасниками семінару виступали також начальник обласного управління охорони громадського порядку С. А. Шевченко, доктор філологічних наук Г. Ф. Пивоваров (м. Київ).

Відбулася зустріч колективу редакції газети «Молодий комунар» з учасниками семінару.

Заява Радянського уряду

5 червня 1967 року Ізраїль почав воєнні дії проти Об'єднаної Арабської Республіки. Збройні сили ОАР ведуть бої проти військ Ізраїлю, які вторглися на територію цієї держави. Сирійська Арабська Республіка виступила на боці ОАР і подає їй збройну допомогу у відбитті агресії. Йорданія заявила про те, що вона перебуває в стані війни з Ізраїлем і що вона подасть воєнну підтримку Об'єднаній Арабській Республіці, Іраку, Алжир та інші арабські держави, теж заявили про підтримку ОАР своїми збройними силами і ресурсами. Через авантюризм правителів однієї

країни — Ізраїлю, який захоплювався таємними і відкритими діями певних імперіалістичних кіл, говориться в Заяві Радянського Уряду, на Близькому Сході вибухнув воєнний конфлікт.

Уряд Ізраїлю, розв'язавши агресію проти сусідніх арабських держав, знехтував Статут Організації Об'єднаних Націй, елементарні норми міжнародного права.

Уряд Ізраїлю знав, що війни можна уникнути. Саме до цього, відзначається в Заяві, його закликали Радянський Союз та інші миролюбні держави. Але він обрав шлях війни.

Радянський Союз, говориться в Заяві, вірний своїй політиці подання допомоги народам — жертвам агресії, допомоги державам, які визволилися від колоніального гніту, заявляє про свою рішучу підтримку урядів і народів Об'єднаної Арабської Республіки, Сирії, Іраку, Алжир, Йорданії та інших арабських держав і висловлює впевненість в успіху їх справедливої боротьби за свою незалежність і суверенні права.

Засуджуючи агресію з боку Ізраїлю, Уряд СРСР вимагає від Ізраїльського уряду як перший невідкладний захід

по ліквідації воєнного конфлікту негайно і безумовно припинити воєнні дії проти Об'єднаної Арабської Республіки, Сирії, Йорданії та інших арабських країн, відвести свої війська за лінію перемир'я.

Уряд СРСР, підкреслюється в Заяві, висловлює надію, що уряди інших держав, у тому числі великих держав, з свого боку зроблять усе для того, щоб погасити воєнну пожежу на Близькому Сході і відновити мир.

Організація Об'єднаних Націй повинна виконати свій прямий обов'язок — засудити дії Ізраїлю і терміново вжити заходів, необхідних для відновлення миру на Близькому Сході.

Радянський уряд залишає за собою право здійснити всі необхідні заходи, які випливають з обставинки.

(ТАРС).

КІРОВОГРАДСЬКОЇ

КОМСОМОЛ

— Т О Б І СУМНО, Людочко?

— Що ти?.. Я думаю просто...

— Про що?..

— Про людську красу. Ось Лідія Микитівна Кравченко, доярка нашого колгоспу. Зовсім проста сільська жінка. А скільки мудрості має, на всю область прославилась.

— Ти знову про неї...

— І про щастя. Бо вона, Лідія Микитівна, його ніколи не розхлюпає...

Та й знову замислилась. Думала, що завтра скаже Лідії Микитівні, коли вперше прийде на ферму.

... Стоїть перед знатною дояркою і розхвилювано мовить:

— Я, Лідіє Микитівно, труднощів не лякаюсь. Але боюсь, щоб, маючи атестат зрілості, не показатись колгоспникам неучком отут, серед тваринників...

— Не вирушай в дорогу сама, і слава тебе знайде...

А ввечері, впоравшись швидше біля корів, Лідія Кравченко знову підійшла до Людмили Борисової.

— Ти, бачила, сьогодні до червонястих, що в запуску, геть не підходила. А треба хоч через день їх роздоювати...

Допізна сиділа того разу комуністка з комсомолкою в червоному кутку. Прощаючись, Лідія Микитівна сказала:

— Радісно мені буде, коли ти доведеш своїм ровесникам, що випускники — справді помітна величина...

І та радість таки прийшла до Героя Соціалістичної Праці Лідії Микитівни Кравченко. Бо невдовзі Люда за рік мала на корову майже 3 тисячі кілограмів молока. А потім комсомольці артілі імені ХХ з'їзду КПРС дізнались, що їхній ватажок Людмила Борисова має пудові напої і в зоогуртку вона краща учениця.

Поряд з Борисовою стала і молода доярка з сусідньої бригади Віра Петерс. Тепер уже в Новоукраїнку на різні наради правоблангових Лідія Микитівна Кравченко їхала зі своїми ученицями...

...І СЛАВА ТЕБЕ ЗНАЙДЕ

Цокнулись вінця кришталевих келихів. То Лідія Микитівна підійшла до Люди, щоб щастя їй побажати. Поцілувала свою ученицю і мовила:

— От прийшла до тебе шана хліборобська. Бачиш, які чудові гості на твоєму весіллі, чуєш серцем, скільки добра значать вони тобі.

На добру згадку Аркадій і Люда у весільному вбранні сфотографувались біля п'єдестала, де встановлено погруддя їх односельчанина, двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова...

ПОПРОЩАЛАСЯ з подругами, бо відпустку отримала. І вже думала, як зібрати своїх ровесників, щоб разом з ними підготувати місце для парку біля нового Палацу культури, готувалась до організації вечора трудової слави та недільної прогулянки на човнах. А ще вирішила побувати в знам'янських доярках, подивитися, як вони працюють у дві зміни...

Аркадій дивувався:
— Оце називається відпочинком?.. Через день бігаєш на ферму, готуєшся до вступу у вуз... Хоч би трохи вгамувалась.

Лукавий вогник блимнув в її очах:
— Спокій, Аркадію, псує людину...

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара»,
с. Комишувате,
Новоукраїнського району.

ТРЕТІЙ — ТРУДОВИЙ

Комсомольські збори, що відбулися нещодавно в педагогічному інституті, були незвичайними. Адже попереду — третій семестр.

— Незвично було після пера тримати в руках лопату або цеглину, — говорить командир тогорічного студентського будівельного загону Анатолій Єфремов, — та все ж із нашою допомогою виріс у селі Комишуватому, Новоукраїнського ра-

НОВИНИ

йону 16-квартирний будинок, другий поверх школи в селі Глодосах, закладено фундамент під двоповерхову лікарню в Новоукраїнці.

Цього року також вирішено сформувати будівельні загони. На будови поїдуть вільні від педагогічної практики студенти, а першокурсники фізико-ма-

тематичного факультету, філологічного, іноземних мов і факультету фізичного виховання поїдуть всі.

Пройде час, і, можливо, Анатолій чи Валя, Іван чи Ніна будуть навчати і виховувати дітей в школах, збудованих їх власними руками.

В. БЕЗРЕКА,
секретар комсомольського бюро фізико-математичного факультету Кіровоградського педінституту.

КРОКИ В МАЙБУТНЄ

Студенти Кіровоградського філіалу Херсонського політехнічного інституту четвертокурсник Володимир Титов і третьокурсник Борис Меленко після закінчення робочого дня на будівництві лінії електропередачі.

Фото В. Логвина.

СТАНОВИЩЕ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Ранком 5 червня ізраїльські наземні війська і авіація почали наступ на ОАР. Над різними районами ОАР на 15 годину було знищено близько 70 ізраїльських літаків і взято в полон 11 льотчиків. Показання одно-

го з них записані на магнітофонну плівку, яку буде подано в Раду Безпеки ООН, як один з доказів агресії Ізраїлю.

* * *
Об'єднане арабське командування оголосило

5 червня, що військово-повітряні сили Йорданії, Іраку і Сирії здійснюють спільні повітряні операції проти військових об'єктів, розташованих на території Ізраїлю.

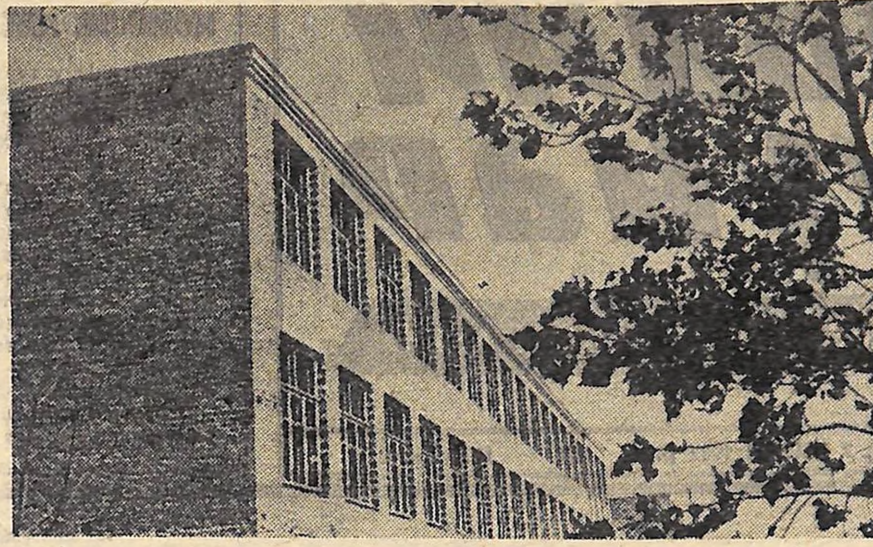
(ТАРС).

Фотолітопис війни

КИІВ, 5 червня. (РАТАУ). «Ця книга наших військових фотокореспондентів допоможе поновити в пам'яті незабутнє і ще раз вклонитися героїзмові радянського народу». Такою передмовою лауреата Ленінської премії М. Стельмаха відкривається фотоальбом «Дорогами війни», що побачив світ у видавництві «Мистецтво».

Це вражаючий документальний фотолітопис героїчної боротьби радянського народу проти нечуваної фашистської навали.

Тут поки що господарюють будівельники. А першого вересня на стрічку парадне хрест із першокласника — і п'ятого учня садуть за нові парти, в нових класах. Ділопаркову школу в с. Надрани, Новозарненського району буде колгосп «Зоря комунізму». В ній буде все необхідне для навчання: просторі класи й кабінети, спортивний та анкетний зал, майстерні, кухня, їдальня.

Фото В. Копака.

БОЙОВИЙ ПЕРЕКЛИК ЧЕРВОНИХ ПАСПОРТІВ

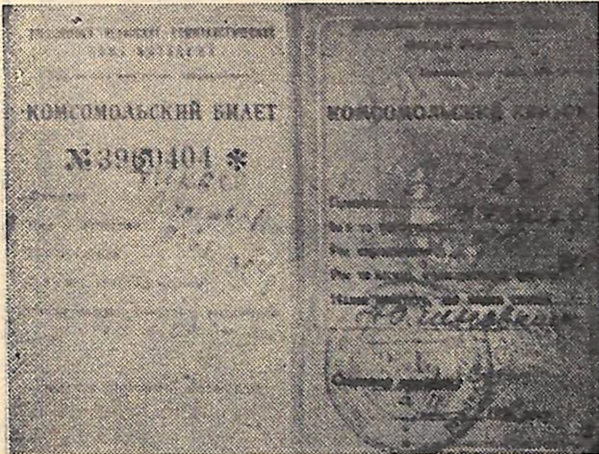
ВИ ПРИХОДЬТЕ, ВЕСНИ

Було якесь відчуття святковості, і червоне листя дерев повільно тремтіло в густому повітрі, сідало на голову й плечі, стіха шелестіло під ногами. І в цю тишу, як вогні у вечірнє місто, вліталися гудки маневрових паровозів, стукіт коліс на стиках рейок. Вони були тут постійними, як і бажана прохолода.

Ми йшли парком з лопатами в руках, а на плечах тримали обережно, мов кришталеві вазы, молоді деревця, щоб посадити їх на невеликих записках.

Під крилатим кленом я помітив немолоду вже людину. Біла, як молоко, голова рельєфно виділялася на фоні старого дерева. Я впізнав у цій постаті Василя Григоровича Дикача. Він дивився на крони кленів, що струшували на землю м'яку музику, ловив червоні з прожилками листочки, клав їх на долоню, мов аркуші записної книжечки, вчитувався в них. Ось деякі з тих уявних записів.

...Нам здавалося, що ми будемо вічно молодими. Будемо ходити в синіх блузах, підперезаних червоними поясами, буде нас заливати радість, як і сьогодні.

Комсомольський квиток В. Г. Дикача.

ні, коли нам в Криворізькому окружкомі комсомолу вручали комсомольські квитки.

І ось ми вистрибуємо на перон Долинської. Ми — учень слюсаря Сашко Шуйський, Філька Матушов, помічник машиніста Сєвка Бровко, їздовий Костя Ткачов і я. Хтось викинув довгу червону стрічку, яка миттю перетворилася в п'ятихитку зірку. Ми заспівали прямо тут, на пероні, в густому оточенні робітників. Заспівали свою улюблену «Наш паровоз, вперед летім!», і гудки локомотивів не тільки не глушили пісні, а здавалось, піднімали її на крила, щоб пронести над селищем.

— З чого ж почнемо, друзі! — запитав перший секретар комсомольського осередку Костя Ткачов і пильно подивився на присутніх.

— Колбоду свого нема, — хрипкуватим голосом мовив Філька, — а дяк, знай, видавоніе в церкві. Та й до відправки хліба в Петроград і Москву паровоз готувати треба...

— А безпритульних доручимо Ользі, — сказав Сєвка. — Я сьогодні декількох бачив, що блукали по станції.

Вранці я, учень слюсаря, поспішив у депо і не міг відірвати погляду від маленького паровозика, що стояв у тупику. Я буду для нього виточувати деталі, щоб через кілька днів він ожив, заливав паром.

Ми обідали тут же, в депо. Не встигли розкласти свою нехитру страву, як на деєрях з'явилася Оля з двома обірваними хлопчачками.

— Ось вам майбутні машиністи, полюбуйтеся ними. Знайшли в товарному вагоні. Спали.

Незабаром в їхніх руках опинилися окрайці житнього хліба і яблука. З хлопчачками ми щиро подружилися, почали вчити їх грамоти.

Вночі чергували біля вагонів з хлібом. Раз у раз окликали один одного — чи не пристрілили когось куркулі? Траплялись випадки, коли вони обливали бензином хліб, підпалювали його чи обприскували отрутою. Але тієї ночі було спокійно: знали, що їх чекають наші кулі.

Зате справжнім святом був наступний день, коли відправляли ешелон. Сєвка Бровко раз у раз виглядав з паровоза, весело поблизкуючи зубами, а сам паровоз був щедро завітчаний червоними лозунгами.

Потім ми зібралися в колбуді, приміщенні, що колись займала церква. Співали революційні пісні, читали сірші. Треба було бачити, як дотепно висміював англійського прем'єра Чемберлена Микола Плахонін! Зал заливався сміхом і тоді, коли ми ставили уривок з сатиричного «Клопа» В. Маяковського.

Та вороги не спали. Підступні, вони хотіли будь-що розколоти комсомольський осередок, який на цей час збільшився вдвічі. Якийсь Каменець і Калюжний писали на мене наклепницькі листи, звинувачували в тому, що я син куркулі. Павутина спузалося все густіше, обплутувало комсомольців. Тоді повідомили в «Труд». Незабаром там з'явилась стаття, яка не залишила каменя на камені від ворожої підмурівки. Там, зокрема, говорилось, що мій батько, старий залізничник, був секретарем ревкому в Долинській.

Якось в один з весняних днів завітав у наш осередок старий садівник Григорій Петрович Демченко. Він узяв нас мовчки під руки, всіх двадцять комсомольців, і повів за колії на пустир, що на проті дло.

— Квітувати тут садові, — сказав він. — Вискочите з жаркого і задимленого приміщення, — і, будь ласка, свіже повітря. Та й сліди ваших комсомольських днів залишаться... Сплавували алейки, викопали ямки, і кожного вечора збиралися сюди з лопатами. Он уже затремтіли на вітрі стрункі ряди кленочків. А то ясени, липи. Але другого дня ми були зачурені: чиясь зла рука ламала молоде пагіння, псувала сад. Тоді ми влаштували чергування, поки дерева підростуть, наберуться сили...

Ми з секретарем комсомольської організації станції Анатолієм Ковальовим уважно слухали розповідь. Шуміли на вітрі клени, спалося золоте листя, а з станції доносились гудки. Хтось із комсомольців сказав, звертаючись до Василя Григоровича:

— Певне, вам приходять у сні комсомольські весни?

— Так, вони приходять. Часто приходять, — сказав він.

М. СОЛОДЧЕНКО,
спектор «Молодого комунара».

ШТАБИ НАВЧАННЯ АРМІЙ СРСР, НДР І ПНР

ВЕРЛІН. Тут опубліковано компюіке про штабні і командні навчання Війська Польського, Радянської Армії і Національної Народної Армії НДР.

Навчання проводились на території Польської Народної Республіки і на півночі Німецької Демократичної Республіки в період

з 27 травня по 5 червня. Були проведені багатоступеневі штабні і командні навчання Війська Польського, Радянської Армії і Національної Народної Армії НДР.

Навчання проходили під керівництвом міністра національної оборони ПНР маршала Польщі Маріана Спихальського. Вони

показали високу бойову готовність штабів і командування, а також добру взаємодію частин і з'єднань, родів військ і служб. Вони сприяли дальшому зміцненню братерства по зброї армій, що взяли участь у навчаннях, і є важливим вкладом у зміцнення миру й безпеки в Європі.

(ТАРС).

М АЙЖЕ РІК, як у школах і вузах Китаю в зв'язку з так званою «культурною революцією» перервалися заняття. Цієї весни була спроба відновити їх у початкових і середніх школах, але китайські школярі, як і раніше, позбавлені, по суті справи, можливості відвідувати школу і більшу частину часу проводять на вулицях.

Так, наприклад, йдуть справи, судячи з китайських газет, у Шангаї — великому місті країни з багатомільйонним населенням. Шанхайські газети «Ваньхуей бао» і «Цзефан жибао» змушені в зв'язку з цим бити тривогу. Вони публікують свої власні статті, листи бать-

Китайські школи і «культурна революція»

ків, учителів і учнів, в яких видно хвилювання за нинішнє становище в початкових школах.

Газета «Цзефан жибао» вмістила на днях лист читача Ші Вей-чжуна. За словами його сина — учня 5 класу, — в його школі «немає нормальних занять». «Інколи, — говориться в листі, — на урок приходять тільки три — п'ять учнів, найбільше — біля двадцяти. Більше половини учнів не ходить до школи». Ші Вей-чжун пише, що в початкових школах акраї мало часу відводиться для занять. «Два мої сини, — заяв-

ляє він, — ходять до школи тільки три рази на тиждень і кожного разу навчаються по півгодини. Решту часу діти знаходяться без діла, весь день бігають по вулицях, б'ються з сусідськими дітьми».

А ось що пишуть в цій же газеті троє вчителів шанхайської початкової школи, що розташована на вулиці Чанле. «Зараз в нашій школі дуже погано ведеться робота по відновленню занять. Кожного разу, думаючи про це, ми відчуваємо велику гіркоту». Автори листа заявляють, що для занять відводиться «край мало

часу» і що «учні дуже погано відвідують школу».

Скарга звучить в опублікованому в тій же газеті листі хунсяобіна («маленького червоного солдата») Кан Цзя, члена однойменної організації, яка замінила в ряді китайських шкіл піонерську організацію. Він пише: «Уроків у нас дуже мало. Через день буває по одному—два уроки, заняття не сплановані. Після повернення додому нам немає чим зайнятись, ми блукаємо вулицями...»

А. ЛЕОНІДОВ,
(ТАРС).

ОБ'ЄКТ З ДЕСЯТЬМА НЕВІДОМИМИ

В один із весняних днів минулого року учні профтехучилища, що сиділи на заняттях у тісних аудиторіях, почули на подвір'ї гул екскаватора. Вибігши, були приємно здивовані: впритул з їхнім стареньким корпусом робітники готували котлован під будинок.

— Новий корпус? — А коли буде закінчений? — запитали вони запитаннями заступника директора по господарській частині Івана Миновича Голлова.

— Будівельники заповідають, що новий навчальний рік зустрінете в просторих аудиторіях, — відповів той. — Якщо, звичайно, буде те допомогати.

У вільний від навчання час майбутні механізatori підносили цеглу і розчин, робили все, що від них вимагалося. За рік, що минув, змінилось п'ять виконробів пересувної механізованої колонії № 3 «Кіровоградсьбуду», але не змінилось байдуже ставлення до об'єкту — корпус ще далеко не завершений.

Коли входили на будівельний майданчик, впадає в очі безгосподарність, яка заважає нормальній роботі. Всюди величезні купи битой цегли, через які доводиться раз у раз перескакувати дівчатам-штукатурам. Ось уже десять годин ранку, а розчину все ще немає.

— В чому ж причина затримки? — запитали ми Леоніда Григора, групкомсорга молодих будівельників.

— Справа в тому, — відповів він, — що кіровоградська ПМК-3, якою керує Євген Якимович Григор'єв, ніяк не спроможеться забезпечити теслярів матеріалом для покриття будинка. Через те всі роботи припинені.

— Ось подивіться, — перерохнула розповідь Лариса Никітіна. — Ми майже завершили штукатурку стін та стелі другого поверху, але оскільки даху немає, — робота, по суті, зведена нанівець: від дощів відпадають шматки з стелі і стін. Треба буде все починати спочатку.

Протягли, що гуляли по поверхах, нагадали нам про незавидне становище, в якому опинилися робітники: ніде не засклеєне жодне вікно.

— Я дав теслярам півку, щоб затягли вікна, — виправдується виконроб Анатолій Гавриленко, — але хіба я винен, що вони цього не зробили?

«Притчею во язицех» став на будівництві кран. Той, що стоїть, не в змозі досягти стрілою третього поверху, де розміститься кінобудка та зал. Через те тут часто можна було спостерігати таку картину: група робітників, об'явивши канатом залізобетонну перекладину, під спів «Дубинушки» тягне її на другий чи третій поверх.

Тисячі причин — відсутність цегли, залізобетонних перекриттів, матеріалу для крові, дошок — затягли будівництво на невизначений час. Простоюють без роботи теслярі та муляри.

Розмова з виконробом А. Гавриленком не внесла потрібної ясності в строки завершення будівництва — відчувалась його байдужість до об'єкту.

Тулячись в тісному приміщенні профтехучилища, учні розв'язують рівняння з одним невідомим: коли ж, нарешті? Хотілося б, щоб у пересувній механізованій колонії якнайшвидше розв'язувались рівняння з десятьма невідомими, бо вони заважають швидкій здачі об'єкта в експлуатацію.

Рейдова бригада «Молодого комунара»: **М. КУРОП'ЯТНИК** — майстер виробничого навчання Знаменського профтехучилища № 3, **В. ПОВРОЗКО** — штукатур, **В. НЕСТЕРЕНКО** — секретар Новгородківського районного комсомолу.

ОРИВНЯНО не такий уже й великий колектив у другій міській лікарні. Отож і згадується: йшов я туди першого разу без особливої ентузіазму: хто знає, чим вродиться моя затія?

Стало якось боязко, і я сплывся. А ще через кілька хвилин, поминувши головну вулицю, попрямував до музичного училища. Не зчував, як і поріг переступив. Коли це хтось лагідно взяв за руку:

— А ти не вішай носа.

— Що ви, Семене Васильовичу. Я просто стомився.

Але педагог, здавалось, бачив мене наскрізь.

— Невдачі, Миколо, то теж гарні уроки, — сказав С. В. Дорогий.

І пішов.

— А ти чому це в аути?

— Хе, ентузіастка! — сердито буркнула Валентина і додала: — Ти що, на наших горлянках хочеш собі заробити золотого хреста?

Довго довелося розбиратися, доки суть невдоволення було виведено на чисту воду. І тоді (ще після кількох аналогічних ексцесів) прийшла думка: скільки б не було скептиків, що б вони не витворяли, коли колектив існує — він з усім справиться.

Є в хормейстера ще одна ягуча рана. Сумління. Переживання за те, що на чергове заняття не з'являться всі співаки. Адже це відтягує весь колектив від заповітної грані успіху. Адже практично майже неможливо проводити репетицію,

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ І ЯРУГИ

Залишив мене серед коридору одного. Але його фраза, сказана просто, від душі, дала мені впевненість.

Це було десь два роки тому. Два роки невдач і перших успіхів, два роки кропіткої роботи з хоровим колективом.

З першого дня мене зустріли привітно.

— Таланти у нас є, — напівжартома повідав головний лікар Г. Буяков. — Але з ними треба працювати.

— Систематично, — вирвалося в мене.

— Зверніть увагу на ентузіастів цієї справи Тамару Мороз, Віру Малоховську, Кіру Дерев'янську... Та їх немало в нас.

Працювати з хором — то легка творчість. Крім певних музичних знань, треба мати здорову нервову систему, неабияку витримку і терпіння. Але, поза все, першочергове завдання: організація колективу. Цей основний фактор тримається на трьох «китах». Ось вони — адміністрація, комсомольська організація, ентузіасты. Без них іскра погасне, не давши бодай невеличкого спалаху. Адже особливо на перших кроках зустрічається немало підводних валунів. Істинно підводних. Бо іноді, буває, дивинися, колектив починає розхитуватися, а хто винен у цьому — і не збагнеш зразу.

Якось збиралося чергове заняття хору. Староста колективу Тамара Мороз підійшла до Валентини Бондаренко:

коли в одній партії голосів присутні всі, а в інших по одному — два чоловіка.

Це я відчув на собі.

Відчули і хористи.

Дивує лише те, що все це обходить комсомольського вожака лікарні Надію Озерову. Вона жодного разу не спромогла прийти на заняття, щоб поцікавитися роботою. Ми низько схилиємо голову перед нашим постійним помічником Г. Буяковим і, може, пробацаємо Наді?

Як би там не було, а наполегливість основної маси колективу робить свою справу. Спочатку, наприклад, не всім подобалося, що я велику увагу приділяв акапельним пісням. З мого боку це пояснюється тим, що в співі без супроводу краще розвивається гармонічний слух, вирівнюється ансамбль і стрій. Та не минуло й трьох занять, як всі відчули красу чотирьохголосного звучання.

Нам уже аплодували.

І не раз.

Навіть в залі філармонії на заключному концерті міських колективів художньої самодіяльності. Факел фестивалю вселив у душу гарне полум'я, яке світить нашу дорогу. І які б там терни, які б яруги не з'являлися перед нами — пройдемо через них. Бо ми колектив і до того ж — молодий.

М. МАКОДА,
керівник хорового колективу другої лікарні м. Кіровограда.

ЛІЗАННЯ ЗА КРАЇНИ МУЖНОСТІ

В. ПОГРІБНИЙ.

Є орден імені Єгорова

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14, 17, 24, 26, 28 і 31 травня).

Пізніше про переправу через Горинь даїчі Героя Радянського Союзу О. Ф. Федоров згадуватиме.

«...Вночі перейшли річку Горинь по мосту свого партизанського виробництва. Сюди була вислана на добу раніше група наших саперів і підричників на чолі з новим заступником командира з'єднання по диверсіях товаришем Єгоровим. Ця група надела за одну добу такий міст, що по ньому можна було пропустити навіть важкі танки».

9. ДЕСЯТЬ РОКІВ — ЗА НІЧ

Позаду — майже непрохідні болота, позаду — переправа через Горинь. Позаду — зустріч з окрижаними шибеницями, обваженими трупами невмирущих воїнів. Позаду — важкий партизанський похід.

А хіба попереді тільки мікрочічка Стокода та Стиру, та біднякє сільце Лобне, та оці густі нехожені трави на залізній місяцем лісовій галяві, де зупинився штаб! Олексій упав, розсипавши руки, на м'яку зелену ковдру.

Минуло тільки два місяці, як залишив він Москву. Як стояв у черзі на поштамті до вікна видані кореспонденції, як читав у Зініному листі привітти від Юрка... Недавно було, а здається, вічність відгороджено той час.

Довгі, ой довгі дороги війни... Два місяці від нього немає вістки. І це тоді, коли є можливість передати на Велику землю кілька слів. Але він не передасть. Він дав обіцянку: ніяких повідомлень про себе...

— Товаришу Єгоров! До штабної палатки!..

Десь після години ночі, коли всі згонили вже підшукати собі підходящі місця і зараз відпочивали, за наглядкоруч збитим столом у штабному наметі Федоров відкрив перше засідання підпільного обкому партії. Начальник штабу Раанов зробив повідомлення про нову тактику з'єднання, дії партизан в нових умовах, які диктувалися головним завданням.

Месники мали паралізувати Ковельський вузол. І звідси — нова тактика. Бойові батальйони мали діяти окремо, одержавши для свого контролю, «опіки» 150 — 200 кілометрової відрізок залізничі. В кожний загін ішли заступники командирів по диверсійній роботі. Ускладнювалось керівництво діями підричників, але це диктувалось обстановкою. Єгоров розумів, що в даному випадку в застосуванні нової техніки велике значення матиме приклад. Доведе на ділі, що міна сповільненої дії — надійна, сильна зброя, значить, візьмуться за неї хлопці.

Олексієві дали слово.

— Мабуть, кожному зрозуміло, для чого нас послали сюди, до Ковеля, — почав стислим голосом. — Ми повинні закрити фашистські дороги на схід, і цьому завданню треба підпорядкувати всі свої дії. Потім летітимуть під укіс, і в цьому хай буде частка роботи кожного партизана...

Федоров і затривожився, і зрадів. Затривожився, бо диверсії на залізничях були головним завданням з'єднання, але не одним. Політична робота серед населення, організація самостійних діючих партизанських загонів, встановлення зв'язку з підпіллям — про ці завдання повинен пам'ятати кожен комуніст.

І радів Федоров, бо видно йому настрої його заступника по диверсіях. Настрій бойовий, а, значить — прекарсний.

Це було 7 липня сорок третього. Коли Олексій вийшов з намету назустріч Клокову, що повернувся із завдання, той не пізнав Єгорова. Він схуд, почорнів. Із землистим обличчям людина за одну ніч постаріла на роки десять.

Напередодні Єгоров прибув у загін імені Щорса, який здійснював диверсії на відрізку залізничі Ковель — Сарни. З групою кращих підричників старший лейтенант мав випробувати міну сповільненої дії «МЗД-5». Не варто говорити про те, що значив би перший невдалий вихід на підризу для застосування всіма загонами нової техніки.

Підібрана група з тринадцяти чоловік. Міну ставитимуть досвідчені Всеволод Клоков і Володя Павлов. До залізничі на захід від станції Маневичі група добралася після важкого кількогодинного переходу. Почали вести спостереження. Зліва маячив вихідний семафор, а десь метрів за чотириста — сторожова будка. Тільки після тригодинного спостереження командир групи вирішив мінувати колію. Хлопці забули про небезпеку від фашистських патрулів. Більша небезпека була в них у руках. Кілька днів тому капсулем від «МЗД-5» був поранений інструктор Малишев. І в загоні з ауст в уста передавалось: «Нова міна не годиться. Швидше сам на ній підірвешся, ніж фашиста у повітрі піднімаш».

Землю з верхнього шару Павлов обережно кладе вбік, та, що глибше пішла, зсипався на палатку. Цього навчав роботи Єгоров. «Зуміємо замаскувати «МЗД-5» — будемо мати успіх, — не раз говорив старший лейтенант.

У Павлова і Клокова ще ніколи не було такого нервового напруження.

Почувся шепіт, і хлопці схопилися за автомати. Та до них підійшов зв'язківець:

— Охорона підганяє. Треба відходити. Вже ж світає...

Відійшовши з колії, замаскувалися метрів за триста. Пройшов перший ешелон. Спокійно. Пройшов другий, третій, Павлов рветься на колію.

— Щось не так зробили. Вже, здається, час.

Міна мала вибухнути через шість годин, і командир зупиняє підричника:

— По-перше, ще не час, а по-друге, можеш підірватись.

Не хочеться говорити. Всі чекають з нетерпінням. А в таких випадках час біжить дуже повільно. Як зібрався відходити, Волода непомітно услизнув-таки. Підібрався майже до колії. З боку Маневичів повільно наближався обхідник. Зупинився біля місця, де працювали підричники і Павлов, боячись, що обхідник може запримітити міну, дав автоматну чергу. Обхідник завалився на колію...

Під тріскотнею сторожових кулеметів пробралася Володя у ліс, наздоганяючи своїх. Як відійшли кілометрів чотири, почули сильний вибух. Спочатку почуття радості охопило підричників. Але Павлов засумнівався:

— Вибух — це добре. А що, як він непотрібний. Може, знайшли, підірвали самі?

Штаб і розвідка з'єднання. Сидять: другий справа — О. Єгоров, далі — Г. Балицький, О. Федоров, начальник штабу Д. Раанов. [1943 р.]. Фото з особистого архіву О. С. Єгорова.

Він бере з собою шістнадцятирічного Миколу Слупачка і повертається до залізничі. Це ризик. Але не про нього думав тоді підричник. Ще до узлісся не добралася, а зрозуміли, що пішов під укіс фашистський ешелон: їдкий дим від залізничі тягнувся у лісовий вибалок...

Єгоров про те все ще не знав. Він бачив тільки спітніле, вимазане обличчя Клокова. Обличчя людини, яка не спала майже дві доби. Мимовільно смикнулася щока і заскрипіли зціплені зуби. Рішення було підготовлене раніше: не вдасться цей вихід, Єгоров сам поведе групу, треба довести, що «МЗД-5» працює на Радянську країну.

— Прийде Павлов — хай бере міну і доганяє нас. Через годину вирушимо на Іншу дільницю...

Він не відчував втоми, не зімкнувши й на хвилину вночі очей. Бував в житті людини час, коли вона й кінцем думки не зачіпає себе, а перед нею натовість — мета. Вона пожене тебе, знесиленого, виснаженого, зніченого, на самий край світу, у вогненну небезпеку...

Після нелегкого переходу до залізничі старший лейтенант сам віз спостереження за фашистськими патрулями, обрав місце підризу. Кожен ледь чутний шурхіт — здавався вибухом. І то не від ляку. Партизанам не пробувати жару вогняних джмелів. Фашисти вже затямили, як боляче вони колються. Але не сутичка зараз потрібна з гіглерівцем. Непомітно, майстерне мінування вирішує сьогодні його долю.

...Повертаються з колії підричники першої підгрупи Резуто, Кузнецов, Клоков. Немає у повному складі другої підгрупи, що діє лівіше. У відповідь на несказане запитання — автоматні черги. Хлопці зустрілися з патрулем. Підричники вступають у бій: міни, які не встигли замаскувати, не можна залишати фашистові. Це секретна зброя. Єгоров наказав опустити ямки не маскувати. На перший погляд випадковий наказ став початком нового прийому у маскування: фашисти, бачачи пусті ямки, гадали, що партизани не встигли поставити міни і заспокоювались, а назавтра на цьому місці йшов під укіс ешелон.

(Далі буде).

НА СУМКАХ— ЧЕРВОНІ ХРЕСТИ

В цей день господарями Олександрійського парку будівельників були школярі. Тут проходили міські змагання санітарних дружин, у яких взяли участь 13 команд.

Під звуки маршу учні проходять центральною алеєю. Суддівська колегія уважно оглядає учасників змагання — чи правильно складено протигаз, чи знають командири ланок свої завдання.

Поки перша санітарна дружина виконує завдання в зоні, інші випускають «бойові листки» з дотепними малюнками, цікавими замітками.

Милуюсь, як уміло користуються протигазами школярі. А ось Женя Перепелиця з середньої школи № 7 вправно накладає шину апотерпілому». Як справжня медсестра, перев'язує «пораненого» Лена Кучеренко. Школярі, активісти Червоного Хреста, добре оволоділи вмінням подавати першу допомогу.

Перше місце в змаганні зайняла санітарна дружина школи № 5, друге — школи № 10, третє — школи № 7. Переможці візьмуть участь в обласних змаганнях.

А. КОХАН,
лікар, позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».

СЕРЕДА, 7 червня. Перша програма. 18.00 — Кіровоградські вісті. (Кіровоград). 18.15 — Телевізійна. (Кіровоград). 18.20 — «Слово до юних пішоходів». (Кіровоград). 18.30 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (Москва). 19.00 — «Одержимі». Новий художній фільм. (Київ). 20.30 — Теленовіни. (Москва). 21.00 — «Світ сьогодні». (Москва). 21.30 — Кіножурнал та художній фільм «Чужак». 2 серія. (Кіровоград).

Друга програма. 16.50 — Для дітей. «Суперники». Телеспектакль. (Тбілісі). 17.50 — В ефірі — «Молодість». (Москва). 18.00 — Телевісті. (Київ). 19.00 — «Товариш».

Передача для молоді. (Дніпропетровськ). 19.45 — «Рівняння Максвелла». Телеспектакль. (Москва). 20.30 — Теленовіни. (Москва). 21.00 — «Світ сьогодні». (Москва). 21.30 — «В ритмі танцю». (Київ).

ЧЕТВЕР, 8 червня. Перша програма. 17.40 — Відкриття тижня Грузинської РСР у Москві (Москва). 18.30 — В. Розов — «В день весілля». Спектакль Московського театру «Сучасники». (Москва). 21.00 — Концерт артистів Київської філармонії. (Кіровоград). 21.50 — Кінопрограма. (Кіровоград). 23.00 — На Московському міжнародному шаховому турнірі. (Москва).

Три «лисиці» Люди Лисак

З чого все почалося?

Уважно вдивлялася Ліда в мужні відкриті обличчя озброєних дівчат, читала в книгах скупі, але вагомі рядки про їх героїзм. Їх було чимало, зустрічей з героїнями книг.

Були й інші зустрічі. Якось дівчина потрапила в стрілецький тир. Може, то була випадковість, а може... Біля бар'єру стояли самі хлопці. Коли вона брала гвинтівку, хтось із них кинув: «Дивись, палець зараз». Дівчина уважно цілилась, але всі десять куль не досягли цілі. Хлопці наче чекали цього результату — дружно зареготали.

З того дня вже пройшло три роки. То були напружені будні для Ліди Майстренко.

А потім були перші змагання. Ліда хвилювалась.

— Головне — вірно тримати дихання, — ще раз нагадав тренер Григорій Максимович Сербулов, — проходячи повз дівчат.

І ці кілька слів наче повернули її до дійсності, змусили пригадати все, що набула на тренуваннях. Виступила непогано — 82 очка зі ста. Але задоволення не відчула. Знову почалися тренування.

— Ми вирішили включити тебе до збірної району, — сказав якийсь тренер.

Ліда спочатку розгубилась. Чи зуміє виступити? І ось, нарешті. Хвилювалась не тільки Ліда, а й її досвідчені колеги по команді Діна Голобородько і Ольга Кур'ян. Вона стріляла першою. І це теж була відповідальність...

Тільки потім, після змагань, коли і дівчата, і тренер поздоровляли її, адже виконала розрядні нормативи, відчула втому. Тільки то була радісна втома.

— Відкривати таланти в первинних організаціях для нас стало правилом, — сказав голова Новоукраїнського районного комітету ДТСААФ

ТИ ГОТОВИЙ ЗАХИЩАТИ БАТЬКІВЩИНУ?

І. К. Заніздра, коли я згадав про Ліду. — Наш напрямок — масовість. Проте ніколи не забуваємо і про кожного члена товариства зокрема.

Іван Кіндратович розповідає про те, що в районі зараз 117 первинних організацій, в яких більше трьох тисяч комсомольців, що по етапах спартакіади проведено 146 змагань, в яких взяло участь 5206 чоловік, з гордістю показав Грамоти ЦК ДТСААФ, які щойно прийшли, назвав імена нагороджених.

У колгоспі «Дружба» чимало хороших хлопців і дівчат. І організація за останній час зміцнилась. А ось таких майстрів по фігурному водінню автомашин, як Анатолій Ляшенко, ще обмаль. А хотілося б мати більше. А коли Іван Кіндратович розповідає про своїх вихованців з шостої школи, очі його теплішають. Це його гордість. Одна з кращих організацій району. Імена учнів називає по пам'яті: Люда Лисак, Віктор Бодюл, Анатолій Товмаченко, Люда Куртичан.

— Це наші мисливці, — уточнює.

Щоправда, слово мисливці треба взяти в лапки, бо насправді, вони — радисти. А полюють на «лисиць»...

Зімкнув свої дерева Знамянський ліс. Здається, сховався, ніхто не знайде. Та Люду Лисак це не особливо хвилює. Ось дівчина ретельно підготувала місце для рації.

Але що це? Здається, одна «лисиця» веде себе трохи необережно. Проте треба ще кілька хвилин вичікувати — витримка мисливця і тут не зайва. А зараз — можна «стріляти».

Того дня Люда повернулася додому весела. Кинулася до матері:

— Мамо, я цілих три «лисиці» знищила.

Мати вже не дивувалась, їй теж були відомі таємниці полювання доньки. Вона тільки посмінулася:

— Щось ти вихваляєшся, вихваляєшся, а я шкурок від лисиць твоїх не бачу.

— Зате третій розряд взяла.

Іван Кіндратович на хвилину перериває свою розповідь.

— Зачекайте.

Встав і підійшов до шухляди. Потім простягнув мені листа. Нерівний хлоп'ячий почерк:

«Ну, як там наша мотоциклетна команда? Хто здав на розряд? Знаєте, в армії з вдячністю згадую свої заняття в ДТСААФ. Кращої школи мужності не знайти». І підпис: Валерій Клименко.

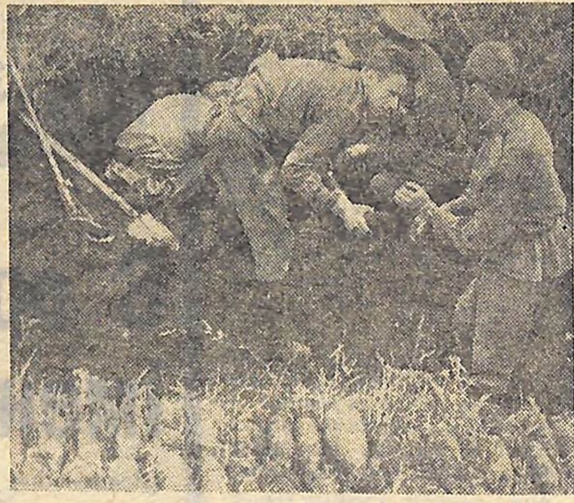
— Це наш другорозрядник, — веде Іван Кіндратович. — Наполегливий хлопець. І, до речі, таких листів у нас чимало. Це останній. А у військоматі їх ще більше. Подяки від командирів. Знаєте, це теж нам допомагає працювати, молодь вчимо на таких прикладах.

Ю. СТАСЮК,
позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».
м. Новоукраїнка.

ЗАТЪМАРЕНЕ СВЯТО

ПАРИЖ, 5 червня. (ТАРС). Великим авіаційним святом закінчується вчора міжнародний салон авіонавтики і космосу, який проходив у Буржі з 26 травня. Більше як 100 військових і цивільних літаків та вертольотів різних країн взяли участь у показових польотах в останні два дні роботи салону.

Як і на попередній виставці 1965 року, останній день був зашмарений катастрофами. При посадці у нового французького реактивного винищувача «Міраж М-5» лопнуло шат. Літак накренився і зачепив крилом землю. Пожежні машини прибули вчасно і погасили пожежу, що виникла. Льотчик не постраждав. Другий нещасливий випадок стався за кілька хвилин до закриття свята. Під час групового польоту один з французьких літаків «Фуга мажистер» не зміг вийти з піка і опріся в землю. Пілот загинув.

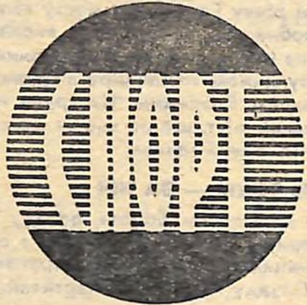

Більше як чверть століття чатували на свої жертви привезені німецькими фашистами на нашу землю кілька десятків снарядів і мін. Колгоспники з села Покровка, Кіровоградського району виявили їх і охороняли до приїзду саперів.

Обережно виймають бійці на чолі з командиром Петром Марочкіним із землі смертоносні заряди. Далеко за селом безсило струнули мирне повітря вибухи.

На фото: сапери за роботою.

Фото Ф. Плахтія.

МЕТА ВСЕ БЛИЖЧЕ

Цей матч був дуже принциповим і для кіровоградських спортсменів, і для гостей. Наші юнаки з групи підготовки молодих футболістів після попереднього туру з десятима очками лідирували в своїй зоні, а дніпродзержинський «Прометей», маючи вісім очок, займав друге місце. Отже, виграв для «Зірки» дуже підвищував її шанси перемогти в зоні і вийти в півфінал. А програв для «Прометей» майже позбавляв його такої можливості. До того ж, кіровоградські юнаки прагнули взяти реванш за програв у першому колі з рахунком 1:4.

Тому гра й почалася гострими обопільними атаками. Але поступово виявляється перевага господарів поля. Вони раз у раз виходять на ударні позиції і завершують їх влучними ударами по воротах. П'ять разів м'яч опинявся у сітці гостей. Рахунок голів, розпочатий капітаном команди Юрієм Касьонкіним, продовжили Валерій Калінін, Олександр Пальчевський (два), Олександр Погрібний.

Наступна гра проходить і також у Кіровограді: 11 червня «Зірка» прийматиме юнаків олександрійського «Шахтаря».

К. СОКОЛЕНКО.

ФІНАЛІСТИ ВИЗНАЧИЛИСЯ

Півфінальні матчі на кубок області з футболу не принесли несподіваностей. Команда школи вищої льотної підготовки, яка приймала гайворонських залізничників, завдала їм поразки з рахунком 5:0. «Сухий» результат зареєстрований і в Кремесі, де кіровоградський «Спартак» зустрівся з місцевою командою. Господарі поля програвли (0:2).

Отже, фіналісти визначилися. Доля кубка вирішиться під час зустрічі команд школи вищої льотної підготовки і «Спартак».

Над стадіоном — піонерський прапор

І БІ й погода готувалася до цієї урочистої події. Ще вчора небо було затягнуте сірими хмарами, а сьогодні проміння сонця щедро поливає зелений килим широкого поля. А на ньому, немов сузір'я квітів, хлопчики і дівчатка в спортивних костюмах усіх кольорів райдуги. Вони поки що гості, але зараз стануть господарями власної спортивної споруди.

І ось ця хвилинка прийшла. Заступник голози міськвиконкому Б. Катеринчук перерізає червону стрічку, що перехоплює прохід до трибун, і поздоровляє присутніх з відкриттям Стадіону юних піонерів. Лунає команда, і на високу щоглу здіймається прапор.

У всіх піднесений настрій. Але найбільше, мабуть, у тих, хто сьогодні є іменинниками, — у переможців міської спартакіади школярів. Ось вони одержують нагороди. Кубки, грамоти, дипломи вручаються командам середньої школи № 27, школи-інтернату № 1, середньої школи № 34, восьмирічних шкіл №№ 25, 26, 18.

Багато праці у виховання школярів швидкими і спритними вкладачі фізичної культури.

Тепер слово тим, для кого споруджено цей стадіон. На біговій доріжці з'являється колона мотоциклістів. Це гості з Одеси, юні техніки дитячої технічної станції. Вони привезли естафетний рапорт про свої успіхи у навчанні і спорті. Дальший шлях естафети кіровоградської школярі прокладають до Черкас.

А потім глядачі тепло аплодують дівчаткам з других — шостих класів, які ще не дуже відточено, але з великою старанністю виконують вільні гімнастичні вправи. Юних гімнасток змінюють велосипедисти.

Дається старт легкоатлетичним естафетам 4x100. Один, другий, третій забі-

ги... В кожному хтось перемагає. Але це ще не переможець змагань. Він стане відомий, коли судді звірять час. Найшвидшими виявилися і дівчатка, і хлопчики школи № 27.

Спортивне свято, як це майже завжди буває, завершується футболом. Йде останній матч розіграшу кубка міста серед школярів. Почесний трофей дістається футболістам школи № 5, які перемогли з рахунком 5:0. Їх суперники — команда шостої школи — стала «срібним» призером.

...Стадіон опустів. Але тільки на сьогодні. Завтра, післязавтра і кожного наступного дня, сюди приходитимуть юні

Естафета 4x100.

Фото В. Коппак.

спортсмени. І кожного разу вони з вдячністю згадуватимуть своїх старших братів і сестер — хлопців і дівчат з комсомольськими значками на грудях, своїх батьків і матерів — транспортників і будівельників — за чудовий подарунок у ювілейному році.

М. МАР'ЯНЕНКО.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Кіровоградський кооперативний технікум імені М. П. Сая

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1967—1968 навчальний рік

Денний і заочний відділи готують спеціалістів для системи споживчої кооперації: товарознавців, бухгалтерів, плановиків.

Вступні іспити з таких предметів:

на базі неповної середньої школи — з української або російської мови (диктант), математики (письмово й усно);

на базі середньої школи: на товарознавче відділення — з української або російської мови (твір), хімії (усно), математики (усно); на бухгалтерське та планове відділення — з української мови (твір), математики (письмово й усно).

Вступники подають заяву на ім'я директора, документ про освіту (в оригіналі), автобіографію, три фотокартки (розміром 3x4 см), довідку про стан здоров'я, витяг з трудової книжки.

Прийм заяв — до 31 липня 1967 року.

Вступні іспити — з 1 по 20 серпня.

Учні забезпечуються гуртожитком.

Стипендія — на загальних підставах.

Технікум має їдальню.

Адреса технікуму: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 14.

Дирекція.

Наша адреса і телефони
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського
обкому ЛКСМУ.